

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko W. O. i Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "W.(...)" Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 19 marca 2008 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 marca 2008 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek powoda M. S. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku tego Sądu z dnia 29 czerwca 2007 r. i jednocześnie odrzucił skargę kasacyjną jako wniesioną po upływie ustawowego terminu.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został wysłany na adres wskazany przez powoda. Pismo zostało dołączone do akt ze skutkiem doręczenia na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. W tym czasie, od 26 lipca 2007 r. powód przebywał w Areszcie Śledczym w B. Nie interesował się biegiem sprawy, pomimo że nie reprezentował go już fachowy pełnomocnik. To, zdaniem Sądu świadczyło o mało starannym działaniu i nie jest wystarczające do wykazania braku winy. Z tej przyczyny

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o przywrócenie terminu na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. i odrzucił skargę kasacyjną z powodu uchybienia terminu do jej wniesienia.

Powód wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające jego skargę kasacyjną, które w całości wypełniają zarzuty dotyczące odmowy przywrócenia terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Podniósł że uznanie jego winy w niedochowaniu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej jest nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Doręczenie powodowi wyroku Sądu Okręgowego z uzasadnieniem nastąpiło w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c. O skuteczności doręczenia *per aviso* można mówić jedynie wówczas, gdy postępowanie listonosza uregulowane w tych przepisach było uzasadnione zaistniałymi okolicznościami. Chodzi o powstanie sytuacji, gdy nie było możliwe doręczenie właściwe (art. 133, art. 135 i art. 137 k.p.c.) lub zastępcze (art. 138 k.p.c.). Dolegliwe skutki procesowe, jakie wiążą się dla adresatów tego sposobu doręczenia wymagają rygorystycznego przestrzegania wymogów przewidzianych w art. 139 k.p.c. oraz w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczególnego trybu doręczenia pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697 ze zm.). W judykaturze przyjmuje się, że naruszenie tych wymogów przez doręczyciela czyni doręczenie nieskutecznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1969 r., II CZ 208/68, OSNCP 1969, nr 9, poz. 164; z dnia 23 listopada 2000r., III CKN 1407/00 niepubl.; z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1390/00, niepubl.; z dnia 15 maja 2008 r., I CZ 35/08, niepubl. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1996 r., I CRN 7/96, niepubl. i z dnia 11 czerwca 1997 r., I CKU 88/97, niepubl.). W związku z tym wskazać należy, że zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 i 3 wymienionego rozporządzenia, skuteczność doręczenia *per aviso* zależy od dwukrotnego umieszczenia w drzwiach mieszkania adresata lub oddawczej skrzynce pocztowej zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki. Tego wymagania – według treści wypełnionego formularza odbioru - nie spełnia pozostawienie przez doręczyciela dnia 30 lipca 2007 r. zawiadomienia „w firmie”. Wzmianka tej treści poczyniona przez doręczyciela informuje jedynie o miejscu pozostawienia zawiadomienia a nie o sposobie tego zawiadomienia. Nie wynika z niej gdzie doręczyciel umieścił zawiadomienie dla adresata zwłaszcza, iż jednocześnie zakreślił przewidziane w formularzu umieszczenie zawiadomienia na drzwiach mieszkania i w skrzynce pocztowej.

W tym stanie rzeczy niedopuszczalne było uznanie za doręczoną przesyłki z dnia 26 lipca 2007 r. zawierającej odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i w związku z tym doręczeniem nie rozpoczął biegu termin do wniesienia skargi kasacyjnej. Wobec tego, że do prawidłowego doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem doszło 21 stycznia 2008 r., postępowanie wpadkowe zmierzające do przywrócenia było bezprzedmiotowe.

Sąd Najwyższy przyjął, że rozpatrywane zażalenie oparte w całości na zarzutach dotyczących nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, zawiera - w ten sposób wyrażony - wniosek umożliwiający na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 398²¹ oraz art. 394¹ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2007 r., sygn. akt III UZ 12/06, OSNP 2008/3-4/50).

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił w całości zaskarżone postanowienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2006 r. I UZ 40/05 OSNP 2007/3-4/57).